

dat de plotselinge opzegging van de overeenkomst door de artsen op 15 April *niet geldig* was en eerst den 30en Juni in werking kon treden. Schadevergoeding werd echter niet toegekend en de kosten vielen op beide partijen.

Het Landgericht Brunswijk daarentegen heeft de artsen in het gelijk gesteld, naar aanleiding van hun eisch, dat het den ziekenfondsen zou worden *verboden*, hen van contractbreuk te beschuldigen. Het zal dan ongeoorloofd zijn, op straffe van 1000 mark voor elke overtreding, in het openbaar of in openbare of voor groote kringen van personen bestemde geschriften te beweren, dat de opzegging van de overeenkomsten door de artsen van Brunswijk een contractbreuk was, of dat de artsen de wet hebben geschonden door eigenmachtig wettelijke bepalingen buiten werking te stellen en een wettelijke tarief-verordening niet langer te erkennen.

EEN GEVAARLIJKE PROEFNEMING. — Een groote firma te Londen heeft voor haar uitgebreid personeel een overeenkomst gesloten met een aantal consulterende geneesheeren en chirurgen, waardoor de leden van het personeel, al naar de hoogte van hun salaris, zullen worden geholpen voor een bedrag van 25 tot 100 pCt. van het normale specialisten-tarief, en, in geval van operaties, van 10—60 pCt. Het minimum voor een visite zal in ieder geval één guinea zijn. De firma is met de uitkomsten zóó ingenomen, dat zij andere werkgevers aanbeveelt, denzelfden weg te bewandelen; naar één der firmanten beweert, wordt het stelsel van harte gesteund door „de geneeskundigen” (*Lancet*). Het komt ons voor, dat het van harte moet worden afgekeurd. Als „de” specialisten voor „de” personen met beperkte inkomsten een tegemoetkomend tarief willen invoeren, dan kan dit slechts worden toegejuicht. Maar als „een aantal” specialisten bereid is, om voor de beampten en arbeiders van bepaalde firma's — firma's met *onbeperkte* inkomsten — te werken voor een verlaagd tarief, dan voeren zij oneerlijke concurrentie tegen de andere specialisten. Hier te lande zou dit worden beschouwd als een overeenkomst met een verboden ziekenfonds.

EEN WIJZE RECHTER. — De algemeene vergadering der British Medical Association heeft — in 't bijzonder met het oog op de middelen, waarmede sommigen de geslachtsziekten wenschen te bestrijden — een krachtige motie tot handhaving van het beroepsgeheim aangenomen. Bij deze gelegenheid vertelde een arts, dat hij onlangs zekere inlichtingen geweigerd had voor den rechter. Er werd niet verder op aangedrongen. Maar eenigen tijd later zeide de rechter, die tot zijn patiënten behoorde, tot hem: „u weet, dat ik u uw weigering om die vraag te beantwoorden, had kunnen inpeperen; maar ik bezweer u, dat u nooit meer als dokter in mijn huis zou zijn gekomen, als u het wél had gedaan!” (*Brit. med. Journ.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HOOFDREDACTEUR-VERSLAGGEVER.

I.

In zijn hoofdartikel van 7 Juli maakt prof. VAN RIJNBEEK een scherpe scheiding tusschen de beide deelen zijner werkzaamheid in de algemeene vergadering. Zonder eenigen twijfel is het mogelijk en wellicht ook gewenscht deze functies te scheiden; of dit gelukt is, laat ik in het midden, maar de bedoeling is dan toch de „inleiding” anders te bezien dan het reporterswerk en dit geeft mij den moed te vragen: is het inderdaad des hoofdredacteurs een belangrijke zaak zóó subjectief te bespreken en te beoordeelen? Niemand zal hem het recht ontzeggen zich een eigen meening te formuleeren en deze met klem van weldoordachte overwegingen neer te schrijven, zoo mogelijk daardoor leiding te geven, nieuwe gezichtspunten aan te toonen en vóór de nog zoekenden meer houvast te brengen. Maar een ernstige zaak, die gesteund wordt door een rij van mannen, beter in staat haar te beoordeelen dan vele der buiten-

staanders, mannen gedragen door het vertrouwen der keuze hunner medeleden — een dergelijke zaak mag niet schertsenderwijze besproken worden. Of onze bestuursverkiezing deugt niet, of wij moeten aannemen, dat ons hoofdbestuur behoorlijk overdacht werk verricht. Het gaat niet aan altijd weer de persoonlijkheid van den voorzitter als nervus rerum naar voren te brengen.

Ik denk, dat velen met mij, ongeacht hun eigen oordeel over de aanhangige voorstellen, zich geërgerd zullen hebben aan de lichtelijk grappig-ironische wijze, waarop de hoofdredacteur spreekt over „onze groote reorganisator” en „het impulsieve, grootwoordige, machtspreukige van den Leider”.

Van wie ter wereld meent de hoofdredacteur te mogen zeggen, dat „zij bewonderen de lijn en missen de ontbrekende stof niet: de ijheid lokt hen”? Spreekt men zóó over collegae, die zich hebben te kennen gegeven als voorstanders?

De „anecdote” betreffende collega HAMAKER schijnt mij toe op het gebied der gehoorshallucinaties thuis te hooren, maar op dit „persoonlijk feit” zal ik niet ingaan.

Nijmegen, 11 Juli 1920.

J. B. C. PERSENAIRE.

1. Dat de plannen van het hoofdbestuur niet uitvoerig overdacht en voorbereid zijn, is niet alleen mijn persoonlijke meening, maar is door verscheidene sprekers op de algemeene vergadering onomwonden uitgesproken en met beweegredenen gestaafd.

2. Niemand heeft meer waardeering voor dr. SIKKEL's groote talenten, ook als organisator, dan ik. Maar met velen meen ik, dat zijn kracht meer ligt in het beeldend aangeven van de groote lijnen, dan in het stelselmatig, tot in bijzonderheden nitwerken van zijn plannen. Dat en niets anders heb ik willen uitdrukken.

3. De acoustiek der zaal was inderdaad zeer slecht: waarschijnlijk is collega HAMAKER's uitroep aan collega PERSENAIRE ontgaan; ik heb hem weergegeven, zóóals ik hem gehoord heb.

Amsterdam, 13 Juli 1920.

G. VAN RIJNBEEK.

II.

Het eerste en voorloopig eenige nieuws omtrent de zeer gewichtige algemeene vergadering van 5, 6 en 7 dezer wordt den belangstellenden lezer van ons Maatschappijorgaan toegediend in het weliswaar zeer onderhoudend geschreven, maar door en door subjectief overzicht van den hoofdredacteur. De feiten gaan voor een groot deel schuil onder allerlei critische ontboezemingen, die meer gevoelsuitingen zijn dan argumenten: „la nature, vue à travers un tempérament”.

Dit komt o. a. tot uiting in het verslag van hetgeen ik zou hebben gezegd over de C.O..

10. Mijn „vriendelijke verklaring”, dat deze instelling voor de Amsterdamsche fondsartsen van geen nut is, is het resultaat van langdurige en nuchtere overweging, die met de gemoedsgesteldheid van wien dan ook weinig te maken had. De op de vergadering door mij in het kort aangevoerde gronden hoop ik te zijner tijd mondeling of schriftelijk nog wel nader toe te lichten.

20. Het „bestaansrecht” dezer organisatie, dat ik zou hebben aangevallen, is noch daar, noch ergens elders ooit door mij zelfs maar betwijfeld.

30. Het uitgangspunt van mijn verklaring was *niet* de rekening van de C.O., maar een onvolledige mededeeling van collega COHEN over de geldelijke verhouding van de ziekenfondsartsen te Amsterdam tot de C.O..

40. Mijn slotsom, die prof. VAN RIJNBEEK als lid der afdeling Amsterdam gedrukt onder de oogen heeft gehad en waarvan het hoofdbestuur door het bestuur van den Kring schriftelijk in kennis is gesteld, geeft dus naar mijn bescheiden meening niet zulk „een onverwachten, merkwaardigen kijk op wat er in onze Maatschappij alzoo broeit”.

Voor al deze laatste, meer suggestieve dan juiste uitdrukking schijnt mij bij uitstek geschikt om te worden teruggenomen en door een meer neutrale te worden vervangen.

Amsterdam, 12 Juli 1920.

H. D. DE HAAS.